

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci navrhovatele: **Ing. L. M., Ph.D.**, zastoupen Mgr. Martinem Žákem, advokátem, se sídlem Truhlářská 1102, Praha 1, proti odpůrci: **Městys Pozlovice**, se sídlem Hlavní 51, Pozlovice, zastoupen JUDr. Jiřím Frajtem, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 177, Valašské Klobouky, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 2/2012, územního plánu Pozlovice (usnesení ze dne 29. 3. 2012, č. 7/II/2012/ZM), v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 2014, č. j. 65 A 1/2014 - 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností navrhovatel (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) ze dne 19. 3. 2014, č. j. 65 A 1/2014 - 68 (dále též „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl jeho návrh ze dne 17. 12. 2013 na zrušení Opatření obecné povahy č. 2/2012, Územní plán Pozlovice, jenž byl schválen zastupitelstvem Městyse Pozlovice usnesením ze dne 12. 3. 2012, č. 7/II/2012/Zm, a který nabyl účinnosti vyhlášením dne 28. 3. 2012 (dále jen „napadený územní plán“), eventuálně zrušení tohoto opatření obecné povahy v části týkající se pozemků p. č. 1128/7, p. č. 1130/4, p. č. 1130/1, p. č. 1102/3, p. č. 1010/6, p. č. 1010/5, p. č. 1010/4, p. č. 1130/3, p. č. 1112/4, p. č. 1155/2 a č. 1155/3, p. č. 1163, p. č. 1157, p. č. 1150, p. č. 1141, p. č. 1142/2, p. č. 1142/3, p. č. 1100/3, p. č. 1128/5, nacházejících se v k. ú. Pozlovice.

Nejvyšší správní soud pro přehlednost a lepší orientaci ve věci poznamenává, že se jedná o v pořadí již druhý návrh daného navrhovatele na zrušení předmětného opatření obecné povahy. První návrh v tomto směru navrhovatel podal dne 10. 7. 2012, a krajským soudem mu bylo částečně vyhověno rozsudkem ze dne 10. 10. 2012, č. j. 65 A 3/2012 - 76. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti odpůrce následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 A os 2/2012 - 27, neboť krajský soud podle jeho názoru zatížil řízení vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, neboť rozhodoval mimo rámec původního návrhu, když připustil rozšíření návrhu ze dne 3. 9. 2012. Současně se však Nejvyšší správní soud v daném rozsudku, byť tzv. nad rámec potřebného odůvodnění, vypořádal s celým rozsahem uplatněných kasačních námitek, přičemž fakticky neshledal původní návrh žalobce nikterak důvodný. Poté Krajský soud v Brně, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ze zrušovacího rozsudku, podaný návrh usnesením ze dne 30. 5. 2013, č. j. 65 A 3/2012 - 128, odmítl pro nedostatek aktivní legitimace. Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí krajského soudu navrhovatel nepodal. Následně však podal nový návrh ze dne 17. 12. 2013, který byl předmětem posouzení a rozhodování v nyní napadeném rozsudku.

Navrhovatel v tomto novém návrhu, tj. návrhu ze dne 17. 12. 2013, uváděl, že je vlastníkem pozemků parc. č. 967/46, parc. č. 967/30, zapsaných v katastru nemovitostí v k. ú. Pozlovice (dále jen „předmětné nemovitosti“), přičemž, úhrnem vzato, napadeným opatřením obecné povahy a postupem, ve kterém byl daný územní plán pořízen, projednán a schválen, došlo k jeho diskriminaci, neboť jeho pozemky p. č. 967/46 a p. č. 967/30 nebyly zařazeny do zastavěného území, zatímco pozemky jiné, do zastavěného území následně zařazeny byly. Jmenovité námitky navrhovatel uspořádal v posloupnosti algoritmu soudního přezkumu opatření obecné povahy, jak jej definoval Nejvyšší správní soud ve své dřívější judikatuře. K prvnímu kroku algoritmu uvedl, že pravomoc orgánu byla dána. Pokud jde o druhý krok, posouzení mezí působnosti, k tomu navrhovatel uvedl, že orgán meze své zákonné působnosti podstatně a v mnoha případech překročil, když „zařadil dosavadní i dřívější nezákonnosti zastavění do zastavěného území“ s jejich určením jako pozemky rodinné rekreace (RI), nebo pozemky k bydlení (BI), čímž se dopustil jejich nezákonné legalizace. K třetímu kroku algoritmu navrhovatel uvedl, že „proces pořizování územního plánu se nezákonnými vadami a obcházením zákona jen hemží“, přičemž odkázal na vyznačené změny zastavěného území. U čtvrtého kroku, jenž označil jako materiální kritérium, vznesl zejména námitku zastavěného území (zde rozporoval zařazení jmenovitě označených pozemkových parcel do zastavěného území), námitku diskriminace (ve spojení s nezařazením jeho pozemků p. č. 967/46 a p. č. 967/30 do zastavěného území) a námitku nepřezkoumatelnosti (vzhledem k tvrzenému nezodpovězení dopisu navrhovatele ze dne 9. 12. 2011). Ve spojení s pátým krokem algoritmu, zásadou proporcionality (zejména s poukazem na počty a povahu pozemků do zastavěného území zahrnutých, oproti jeho pozemkům do zastavěného území nezahrnutých) namítal, že postup odpůrce vůči němu je léta podjatý a diskriminační.

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 3. 2. 2014 uvedl, že návrh nepovažuje za důvodný, a proto navrhl, aby byl zamítnut. Nejprve uvedl, že navrhovatel není aktivně legitimován k podání návrhu. Pokud jde o návrh na zrušení celého územního plánu, navrhovatel netvrdí žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, jak byl celým

pokračování

územním plánem zkrácen na svých právech. Pokud jde o návrh na zrušení části územního plánu, ani zde není navrhovatel legitimován, neboť není vlastníkem předmětných pozemků (pozemků ve vztahu k nimž navrhuje zrušení části územního plánu). Navrhovatel rovněž netvrdí žádný zásah do svého vlastnického práva. Odpůrce dále uvedl, že jeho působnost k přijetí územního plánu byla dána ustanovením § 5 odst. 1 ve spojení s § 54 odst. 1 stavebního zákona. Námitka nedostatečné působnosti tak dle odpůrce není důvodná. Odpůrce se dále vyjádřil k námitce nepřezkoumatelnosti a uvedl, že rozhodnutí o námitkách navrhovatele bylo řádně zdůvodněno a je soudem přezkoumatelné. Námitky byly vypořádány rozhodnutím v příloze č. 7 pod bodem č. 2 tak, že jim nebylo vyhověno. Odpůrce také odkázal na své dřívější rozhodnutí ve věci dříve vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 65 A 3/2012. Odpůrce nesouhlasil ani s námitkou nezákonného vymezení zastavěného území. Všechny navrhovatelem označované „sporné“ pozemky byly do zastavěného území zahrnuty v souladu s ustanovením § 58 odst. 2 stavebního zákona. Odpůrce dále argumentoval ustanovením § 189 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého se za zastavěné území považuje současně zastavěné území obce vyznačené podle dosavadních právních předpisů v územním plánu obce nebo v regulačním plánu, a to po dobu platnosti této územně plánovací dokumentace. V případě pořizování a vydání jejich změny se zastavěné území aktualizuje podle stavebního zákona. Námitka diskriminačního postupu byla již dostatečně vyvrácena v předcházejícím řízení v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOS 2/2012 - 27. Pokud byly v územním plánu v plochách č. 5730 až 5732 vymezeny plochy individuální rekreace, došlo k tomu pouze v případě těch pozemků, které byly již dříve zastavěny, nebo bylo při místním šetření zjištěno, že jsou pro individuální rekreaci již užívány. Postavení navrhovatele tak bylo odlišné od postavení ostatních vlastníků pozemků v dané lokalitě. Dle odpůrce tedy není pravdou, že by do ploch individuální rekreace byly zařazovány nové, doposud nezastavěné pozemky. Nejde o diskriminační postup.

Navrhovatel podal repliku ze dne 7. 3. 2014, v níž uvedl a vysvětlil, že mu nejde jen o jeho vlastní pozemek, ale i o nápravu zjištěných nezákonností, a to ku prospěchu výjimečné okolní krajiny. Územním plánem měly být zahlazeny nezákonnosti, které se děly již od roku 1996. Navrhovatel uvedl, že se cítí být zkrácen na svých právech, neboť jeho legitimní požadavek zastavět svůj pozemek mu byl léta formálně i neformálně odmítán, zatímco ostatním občanům byly povoleny i extrémní zástavby uprostřed lesa, a to v rozporu s původním územním plánem. Navrhovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 AOS 2/2012 - 27 ze dne 19. 12. 2012, kde tento soud uvedl, že neakceptuje prosté zjištění diskriminace a namísto toho postavil otázku, zda navrhovatel byl ve shodné nebo obdobné pozici jako vlastníci okolních pozemků, jež byly zařazeny do zastavěného území a jak tyto pozice hodnotí relevantní právní úprava. V duchu tohoto rozhodnutí navrhovatel trvá na tom, že došlo k diskriminaci, což doložil příklady staveb v okolí.

Krajský soud v Brně o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jak je již shora poznamenáno, rozhodl nyní napadeným rozsudkem (dále též „napadený rozsudek“), kterým návrh zamítl. V odůvodnění uvedl, že navrhovatel je aktivně legitimován k podání návrhu, jelikož je vlastníkem pozemku p. č. 967/46 a 967/30 (oba zapsány v katastru nemovitostí pro k. ú. Pozlovice), což si soud ověřil výpisem z katastru nemovitostí. Ze správního spisu pak vyplynulo, že navrhovatel řádně uplatnil námitky proti napadenému

opatření obecné povahy. Své dotčení na právech navrhovatel spatřoval v diskriminaci. Na základě těchto skutečností soud dospěl k závěru, že navrhovatel splňuje podmínky aktivní žalobní legitimace dle § 101a s. ř. s., ale pouze ve vztahu k jeho vlastním pozemkům a námitce nepřezkoumatelnosti a diskriminace. Krajský soud dále uvedl, že návrh na zrušení opatření obecné povahy zákonodárce koncipoval jako nástroj k ochraně subjektivních práv. To, že je návrhová legitimace podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, jen předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému zkrácení na právech skutečně došlo. Soud tedy nepřihlížel k tvrzení a námitkám navrhovatele vztahujícím se k ostatním pozemkům. Navrhovatel v replice uváděl, že „nejde jen o jeho pozemek, ale i o nápravu zjištěných nezákonností, pokud je možná, a to ku prospěchu výjimečné okolní krajiny“. K tomuto ovšem dle krajského soudu navrhovatel není aktivně legitimován. Veškerá tvrzení, vztahující se k pozemkům, které nepatří navrhovateli, tak soud hodnotil pouze ve vztahu k tvrzené diskriminaci.

Při vlastním přezkumu napadeného územního plánu krajský soud postupoval v intencích právních názorů vyjádřených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, s tím, že soud je ve smyslu nynějšího znění § 101d odst. 1 s. ř. s. limitován rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Krajský soud konstatoval, že odpůrce měl pravomoc napadený územní plán vydat a že nepřekročil meze své působnosti (první a druhý krok algoritmu). Krajský soud po popisu jednotlivých kroků učiněných v průběhu přijímání napadeného územního plánu uzavřel, že odpůrce při vydání napadeného územního plánu obecně dodržel zákonem stanovené postupy, a že v procesu pořizování územního plánu (třetí krok algoritmu) neshledal žádnou nezákonnost. Dále se krajský soud zabýval čtvrtým a pátým krokem algoritmu (materiální kritérium, zásada proporcionality). V těchto souvislostech se krajský soud k námitce navrhovatele nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného opatření obecné povahy, neboť z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud by soud dospěl k závěru, že určité rozhodnutí, popř. opatření obecné povahy je nepřezkoumatelné, pak se z logiky věci soud nezabývá dalšími námitkami. Krajský soud dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatele je zcela postačující, a tedy přezkoumatelné. Soud dává navrhovateli za pravdu, že odůvodnění neobsahuje žádné číselné údaje, ale spíše obecné formulace. Je z nich však patrné, proč nebylo námitce navrhovatele vyhověno. Všechny důvody, které odpůrce následně objasnil ve svém vyjádření ze dne 31. 7. 2012, byly ve stručnosti obsaženy již v původním odůvodnění.

Dále se soud zabýval námitkou vymezení zastavěného území. Tato se ovšem přímo netýkala pozemků ve vlastnictví navrhovatele. Navrhovatel nijak nespecifikoval, jak byl zařazením pozemků p. č. 1128/7, p. č. 1130/4, p. č. 1130/1, p. č. 1102/3, p. č. 1010/6, p. č. 1010/5, p. č. 1010/4, p. č. 1130/3, p. č. 1112/4, p. č. 973/3, p. č. 1155/2, p. č. 1155/3, p. č. 1163, p. č. 1157, p. č. 1150, p. č. 1141, p. č. 1142/2, p. č. 1142/3, p. č. 1100/3, p. č. 1128/5 a p. č. 967/22 do zastavěného území zkrácen na svých právech. Navrhovatel pouze uvedl, že se cítí být diskriminován, neboť tyto pozemky byly zařazeny do zastavěného území, zatímco jeho pozemky nikoliv. Související námitku vztahující se k diskriminačnímu jednání soud ovšem rovněž neshledal důvodnou, a proto tedy nevyhověl ani námitce vymezení zastavěného území. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao

pokračování

6/2010 - 103, ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 Aos 2/2012 - 27 krajský soud dospěl k závěru, že navrhovatel nebyl postupem odpůrce nikterak diskriminován, neboť vyloučení možnosti stavět předmětné nemovitosti stavbou k individuální rekreaci neznamena nezákonnost napadeného územního plánu či neproporcionálnost přijatého řešení. Krajský soud uvedl, že je věcí odpůrce, aby po zvážení všech zájmů, jež je povinen chránit, stanovil rozvoj příslušného území, přičemž pro zařazení předmětných nemovitostí ve vlastnictví navrhovatele do zastavěného území nebyly shledány podmínky obsažené v ustanovení § 58 stavebního zákona splněnými a na jejich zařazení do zastavitelné plochy nemá navrhovatel jakýkoli právní nárok, a z postupu odpůrce mu nevzniklo ani legitimní očekávání.

V podané kasační stížnosti se stěžovatel dovolával důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhovatel v úvodu své kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který uvedl, že navrhovatel je sice aktivně legitimován, ale pouze ve vztahu k zásahům do vlastnického práva k jeho pozemkům a námitce nepřezkoumatelnosti a diskriminace. Navrhovatel mimo jiné namítá, že bylo jeho povinností upozornit na vzniklé nezákonnosti při sestavování územního plánu (zařazování pozemků v rozporu se zákonem), a že pro tento případ je v souvislosti s projednávanou věcí aktivně legitimován žádat soud, aby tyto vzal v úvahu. Navrhovatel se dále neztotožňuje s úsudkem krajského soudu v druhém kroku algoritmu soudního přezkumu a tvrdí, že obec překročila meze své působnosti, když nedostatečně zohlednila zákonné předpisy, a to stavební zákon v § 53 odst. 4. písm. b) i c). Navrhovatel uvádí, že pokud by se odpůrce tímto řídil, musel by zjistit a napravit četné nezákonnosti dosavadního vývoje. Soud se však těmito navrhovatelovými zjištěními nezabýval. Navrhovatel považuje za nedostatečný závěr soudu, že zařazování pozemků do zastavěného území patří do okruhu věcných otázek, kterými se územní plán zabývá, neboť tím soud dokonce neprůkazně dovozuje, že zde nemohlo dojít k „vybočení zákonné věcné působnosti.“ Navrhovatel se dále neztotožňuje s úsudkem soudu, že nepadané opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem. Dle navrhovatele zákonem stanovenému postupu neodpovídá opomenutí přezkumu souladu územního plánu se stavebními předpisy, přičemž zpracování průzkumů a rozborů obce, ke kterým navrhovatel neměl přístup, nepovažuje za vhodný důkaz zákonnosti. Stěžovatel považuje vyjádření, že v území se nevyskytují žádné problémové oblasti, za absurdní. Dále poukazuje na skutečnost, že přestože Krajský úřad Zlín stanoviskem ze dne 22. 8. 2007 požaduje koncept vyhodnocení vlivu na životní prostředí, jednotlivé pozemky zkoumány nebyly. Navrhovatel odkazuje na § 43 odst. 1 a 2 stavebního zákona a tvrdí, že mělo být uloženo prověření změn využití území. Dále navrhovatel v kasační stížnosti uvádí, že návrh územního plánu je pro něj nepřezkoumatelný, jelikož mu nebyl v době jeho sestavení zodpovězen jeho dopis ze dne 9. 12. 2011, což pak vedlo k jeho znevýhodnění. Námitku nepřezkoumatelnosti spojuje také s nezohledněním předepsaného průzkumu v souladu se stavebními předpisy. Již v replice se zabývá otázkou „komunikace“, sporným pojmem proluky, dále na okraj zmiňuje názor architektů převládající v německé judikatuře, který preferuje souvislou frontu zástavby namísto zástavby rozdrobené. Soud nebral v úvahu charakteristiku dotčených pozemků a 18 změn, které navrhovatel vyznačil. Zástavba malým rekreačním objektem by nezpůsobila žádné obávané napodobování. Odpůrce při zařazování pozemků do zastavěného území řadu nezákonností překryl legalizací prostřednictvím územního plánu a tato pochybná zařazení nezdůvodnil. Jediným vysloveným důvodem byla

přístupová „místní komunikace“. Navrhovatel odkazuje na své podání ze dne 6. 3. 2014 a vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 24. 2. 2014 uvádějící, že se jedná komunikaci účelovou a nikoliv komunikaci ve vlastnictví odpůrce. Zabraňující zdůvodnění odpůrce je tak neplatné. Již dříve Nejvyšším správním soudem vyznačená stěžejní otázka, zda byl navrhovatel ve stejné nebo lepší pozici jako ostatní vlastníci pozemků, je tak zodpovězena kladně. Krajský soud postupoval vadně, když chybně vyložil § 2 odst. 4 správního řádu, s modifikací § 18 a § 19 stavebního zákona. K otázce proporcionality navrhovatel uvedl, že soud obsáhlé popisy nezákonnosti nezkoumal. Navrhovatel byl v legitimním očekávání, že jeho návrh bude přisvědčeno. Legitimní očekávání se zde zakládá na srovnatelných příp. i nezákonných zástavbách území a nárokované rovnosti občanů před zákonem. Navrhovatel tvrdí, že byl diskriminován odepřením změny charakteru jeho pozemku. Navrhovatelův návrh není postaven na „prostorové“ blízkosti, nýbrž na diskriminaci z důvodu, jakým byl aplikován v dané věci stavební zákon. Navrhovatel poukazuje i na to, že byla porušena zásada rovnosti občanů, garantovaná Listinou základních práv a svobod, případně zásada legitimního očekávání, které navrhovatel měl vzhledem ke svým pozemkům. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Odpůrce se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 8. 7. 2014, v němž se domáhá, aby kasační stížnost byla zamítnuta. Odpůrce především namítá, že navrhovatel nebyl legitimován k podání návrhu podle § 101a odst. 1 s. ř. s. k přezkumu celého územního plánu, ani jeho části. Pokud jde o zrušení celého územního plánu, navrhovatel netvrdí žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, jak byl celým územním plánem zkrácen na svých právech. Odpůrce se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že návrh na zrušení opatření obecné povahy není actio popularis, nýbrž jde o nástroj k ochraně subjektivních práv navrhovatele. Na základě uvedených skutečností odpůrce uvádí, že protože celým územním plánem nedošlo k zásahu do žádného subjektivního práva navrhovatele a protože všechna tvrzení navrhovatele o tom, jak byl zkrácen na svých právech, jsou nedostatečná, není dána jeho aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení celého územního plánu. V případě zrušení územního plánu v části odpůrce zdůrazňuje, že žádný z označených pozemků navrhovateli nepatří. Navrhovatel proto nemůže být přímo dotčen na svém vlastnickém právu. Odpůrce si je sice vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 2 AOs 3/2012 - 38, který dovedl aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy též u vlastníků nemovitostí nacházejících se mimo rozporované regulované území, avšak pouze za podmínky, pokud namítají, že budoucí využití cizích pozemků přinese pro navrhovatele výrazné negativní externality typu exhalací, hluku, zápachu apod. Žádný takový zásah navrhovatel ovšem netvrdí.

K námitce navrhovatele k pochybení krajského soudu v přezkumném algoritmu odpůrce uvedl, že dle jeho názoru krajský soud postupoval správně. Podle názoru odpůrce byla zastupitelstvu dána pravomoc územní plán vydat a učinilo tak v rámci své územní a časové působnosti. Odpůrce dále uvedl, že navrhovatel v rámci kasační stížnosti sice namítá, že územní plán nebyl posouzen z hlediska vlivů na životní prostředí, přestože podle stanoviska Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 22. 8. 2007 bylo nutno některé záměry takto posoudit, přitom však opomíjí, že původní stanovisko bylo revidováno stanoviskem Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 14. 1. 2008, jímž krajský úřad zcela

pokračování

upustil od nutnosti posoudit územní plán z hlediska vlivu na životní prostředí. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odpůrce uvedl, že rozhodnutí o podaných námitkách ob stojí a je plně přezkoumatelné soudem. Je z něj totiž patrné, proč nebyly pozemky navrhovatele zařazeny do zastavěného území. V návaznosti na to pak odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2012, č. j. 65 A 3/2012 - 76, a to na body č. 78 až 80. Odpůrce se dále vyjádřil k požadavku navrhovatele na zařazení svých pozemků parc. č. 967/30 a parc. č. 967/46 v k.ú. území Pozlovice do zastavěného území. Odpůrce se domnívá (mimo jiné na základě předešlých soudních rozhodnutí), že o proluku ve smyslu § 58 odst. 2 písm. b) zák. č. 183/2006 Sb. nejde, neboť se pozemky navrhovatele nenacházejí mezi souvislou stavební zástavbou, a protože nesplňují ani další kritéria dle § 58 odst. 2 stavebního zákona., nemohlo jejich nezařazením do zastavěného území dojít k porušení zásady rovnosti.

Odpůrce se také plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že zařazením pozemků p. č. 1128/7, p. č. 1130/4, p. č. 1130/1, p. č. 1102/3, p. č. 1010/6, p. č. 1010/5, p. č. 1010/4, p. č. 1130/3, p. č. 1112/4, p. č. 973/3, p. č. 1155/2, p. č. 1155/3, p. č. 1163, p. č. 1157, p. č. 1150, p. č. 1141, p. č. 1142/2, p. č. 1142/3, p. č. 1100/3, p. č. 1128/5 a p. č. 967/22 do zastavěného území nemohl navrhovatel být nijak zkrácen na svých právech. Odpůrce se závěrem vyjádřil k námitce diskriminace a domnívá se, že argumentace navrhovatele byla již přesvědčivě vyvrácena v předcházejícím řízení v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 Aos 2/2012-27. Navrhovatel se totiž nachází ve zcela odlišném postavení od vlastníků ostatních pozemků v dané lokalitě, jeho pozemky nikdy nebyly zahrnuty do zastavěného území a ani v současné době nesplňují podmínky k tomu, aby je bylo možné do zastavěného území zařadit. Odpůrce se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že není povinností pořizovatele územního plánu vymezit každý pozemek jako zastavitelnou plochu, byť by vhodný k zastavění byl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 8 Ao 1/2007 - 94) a že zachováním dosavadního funkčního využití pozemků nemůže být jejich vlastník nijak dotčen na svých právech (rozsudek téhož soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011 - 17).

Odpůrce požádal nahradit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228,- Kč, které odůvodnil s tím, že účast v řízení o kasační stížnosti pro něho v žádném případě nepředstavuje běžnou administrativní činnost, kromě řízení o přezkumu aktuálního územního plánu se odpůrce nikdy nezúčastnil podobného řízení. Zaměstnanci odpůrce nemají v této oblasti vzdělání ani potřebné zkušenosti, a proto musí využít služeb advokáta.

Navrhovatel k vyjádření ke kasační stížnosti podal repliku ze dne 8. 8. 2014, v níž opětovně popírá, že není aktivně legitimován požadovat přezkum zařazení určených pozemků. Dle zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 2 Aos 3/2012 - 38, se navrhovatel mimo jiné domnívá, že zastavění podél komunikace či v související blízkosti může způsobit právě předmětný hluk a pach, o který se musí vlastníci přilehlých pozemků dělit. Navrhovatel alternativně navrhuje zrušit platnost územního plánu jako celého, když se dá očekávat, že územní plán bude obsahovat překročení zákona i v dalších částech. Ve zbytku navrhovatel odkázal na svá podání učiněná v průběhu řízení před krajským soudem, případně námitky ponechal ve smyslu kasační stížnosti. K nutnosti zastoupení odpůrce advokátem uvedl, že v jeho úřadu pracuje

řada vysokoškolsky vzdělaných lidí, kromě toho je pořizovatelem územního plánu Městský úřad Luhačovice vybavený všemi profesemi, včetně právníků.

Nejvyšší správní soud před věcným posouzením kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodu ji odmítnout pro nepřijatelnost či pro nedostatek jiné podmínky řízení.

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkumu kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Především je třeba poznamenat, že Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku považuje jak za souladné se zákonem, tak i za věcně správné. Kasační námitky jsou ve své podstatě více méně opakovanými námitkami žalobními, přičemž na mnohé z takto opakovaně navozovaných otázek dal jednoznačnou odpověď, byť tzv. obiter dictum, Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012 - 27, kterým rozhodoval o dané věci ve spojení s dřívějším návrhem žalobce na zrušení předmětného opatření obecné povahy, nebo jeho části. Ostatně, jak vyplývá z obsahu odůvodnění nyní přezkoumávaného rozsudku, krajský soud také z těchto závěrů Nejvyššího správního soudu, jako závěrů podstatných i pro rozhodnutí o nyní posuzovaných návrhových námitkách, zcela zjevně, a podle nynějšího názoru Nejvyššího správního soudu také zcela správně, vycházel.

Správnost a platnost závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012 - 27, z nichž také vycházel krajský soud v nyní napadeném rozsudku, považuje Nejvyšší správní soud za určující i pro většinu nyní posuzovaných kasačních námitek. To z toho důvodu, že těžiště jak předchozího návrhu žalobce, a tak i nyní posuzovaného návrhu žalobce (stěžovatele) na zrušení předmětného opatření obecné povahy spočívalo a nadále spočívá v tom, že rozporuje zákonnost zařazení jmenovitých pozemků jiných vlastníků do zastavěného území, ve spojení s tím, že jeho jmenovitě označené pozemky takto zařazeny nebyly, resp. se dovolává zařazení těchto svých pozemků taktéž do zastavěného území, a namítá, že tímto rozdílným přístupem byl diskriminován a byl porušen princip proporcionality. Dále stěžovatel namítá ještě některé konkrétní jednotlivosti, které podle něho s takto vymezeným těžištěm věci souvisí.

Krajský soud se s podaným návrhem podle názoru Nejvyššího správního soudu vypořádal velmi pečlivě, podrobně, a své závěry také patřičně vyargumentoval. Postupoval přitom i ve smyslu struktury námitek, které stěžovatel spojil s posloupností kroků algoritmu přezkumu opatření obecné povahy. Učinil tak za situace, kdy je takto třeba postupovat prakticky jen tehdy, kdy se navrhovatel takového postupu výslovně dovolává. Což byl i nyní posuzovaný případ. K tomu viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2012, č. j. 50 A 4/2012 - 97, www.nssoud.cz, kde se uvádí: *Nově formulovaným § 101d odst. 1 s. ř. s. účinným od 1. 1. 2012 dochází k omezení rozsahu přezkumu opatření obecné povahy. Soud tedy při přezkumu opatření obecné povahy bude algoritmus (test) přezkumu v celém rozsahu aplikovat pouze za předpokladu, že navrhovatel všechny jeho kroky zahrne do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.).* Krajský soud přitom také vyložil

pokračování

v čem a proč si žalobce některé námitky pod příslušné kroky algoritmu podřadil nesprávně, resp. nedůvodně. Těžiště argumentace pak bylo krajským soudem správně vztaženo k námitkám, které stěžovatel spojil se čtvrtým a pátým krokem algoritmu, a které mířily na nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy, na nezákonnost vymezení zastavěného území, dále na diskriminaci stěžovatele a neproporcionálnost zvoleného řešení.

Stěžovatel v kasační stížnosti s napadeným rozsudkem nesouhlasí, a opakovaně setrvává na svých názorech, které, jak bylo již výše poznamenáno, byly v předchozích posouzeních jak Nejvyšším správním soudem, tak i krajským soudem v nyní napadeném rozsudku s patřičnou argumentací odmítnuty či vyvráceny.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné se k jednotlivým kasačním námitkám vyjádřit již jen stručněji, neb do značné míry jde či půjde o zopakování či připomenutí předchozích závěrů dotčených soudních rozhodnutí.

Stěžovatel nejprve nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který uvedl, že navrhovatel je sice aktivně legitimován, ale pouze ve vztahu k zásahům do vlastnického práva k jeho pozemkům a námitce nepřezkoumatelnosti a diskriminace. Navrhovatel mimo jiné namítá, že bylo jeho povinností upozornit na vzniklé nezákonnosti při sestavování územního plánu (zařazování pozemků v rozporu se zákonem), a že pro tento případ je v souvislosti s projednávanou věcí aktivně legitimován žádat soud, aby toto vzal v úvahu.

K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, a to v podstatě shodně jako krajský soud v napadeném rozsudku, že soudní ochrana ve spojení s možností podat návrh na zrušení opatření obecné povahy je zákonem od samotného počátku této právní úpravy koncipována jako nástroj k ochraně subjektivních práv navrhovatele. Řízení o takovém návrhu je potom meritorně zaměřováno na to, zda k tvrzenému zkrácení na subjektivních právech navrhovatele skutečně došlo. Posláním tohoto soudního přezkoumání tak není obecná ochrana či náprava navrhovatelem dovozovaných nezákonností, které se nedotýkají jeho subjektivních práv. Návrh na přezkoumání opatření obecné povahy podaný vlastníkem dotčených nemovitostí není současně „žalobou ve veřejném zájmu“. Za tohoto stavu věci tak krajský soud postupoval naprosto správně a zcela v souladu se zákonem pokud nepřihlížel k tvrzení a námitkám navrhovatele vztahujícím se k jiným pozemkům, než k pozemkům v jeho vlastnictví. K uplatnění námitky, že „nejde jen o jeho pozemek, ale i o nápravu zjištěných nezákonností, pokud je možná, a to ku prospěchu výjimečné okolní krajiny“, tak ani podle názoru Nejvyššího správního soudu navrhovatel není aktivně legitimován. Proto je také nutno souhlasit s krajským soudem v tom, že veškerá tvrzení, vztahující se k pozemkům, které nepatří navrhovateli, hodnotil pouze ve vztahu k tvrzené diskriminaci.

Stěžovatel se dále neztotožňuje s úsudkem krajského soudu v druhém kroku judikovaného algoritmu soudního přezkumu opatření obecné povahy a tvrdí, že obec překročila meze své působnosti, když nedostatečně zohlednila zákonné předpisy, a to stavební zákon v § 53 odst. 4. písm. b) i c). Přitom považuje za nedostatečný závěr soudu,

že zařazování pozemků do zastavěného území patří do okruhu věcných otázek, kterými se územní plán zabývá.

Nejvyšší správní soud je si vědom toho, že navrhovatel nemá právnické vzdělání a tudíž nemusí správně rozumět jednotlivým právním pojmům a institutům. Nicméně stěžovatel je v daném řízení zastoupen advokátem, a ten již těmto pojmům a institutům nepochybně rozumí, a měl by je také stěžovateli správně vyložit. Tvrzené nezohlednění právních předpisů již z povahy věci do rámce „působnosti“ správního orgánu nepatří. Působností správního orgánu se standartně rozumí předmět, obsah a rozsah jeho činnosti, tj. okruh otázek, které daný správní orgán projednává, rozhoduje a realizuje, a za jejichž řešení odpovídá. Za tohoto stavu věci tak nelze akceptovat námitku stěžovatele, že stran posuzování druhého kroku algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, tj. vybočení či nevybočení z rámce působnosti správního orgánu, považuje za nedostatečný závěr soudu, že zařazování pozemků do zastavěného území patří do okruhu věcných otázek, kterými se územní plán zabývá. Krajský soud tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu i v tomto případě dospěl ke správnému závěru, že stran druhého kroku algoritmu soudního přezkumu k pochybení ze strany odpůrce nedošlo.

Pokud jde o další námitku stěžovatele v kasační stížnosti, v ní stěžovatel uvádí, že zákonem stanovenému postupu neodpovídá opomenutí přezkumu souladu územního plánu se stavebními předpisy, přičemž zpracování průzkumů a rozborů obce, ke kterým navrhovatel neměl přístup, nepovažuje za vhodný důkaz zákonnosti. Stěžovatel považuje vyjádření, že v území se nevyskytují žádné problémové oblasti, za absurdní. Dále poukazuje na skutečnost, že přestože Krajský úřad Zlín stanoviskem ze dne 22. 8. 2007 požaduje koncept vyhodnocení vlivu na životní prostředí, jednotlivé pozemky zkoumány nebyly. Navrhovatel odkazuje na § 43 odst. 1 a 2 stavebního zákona a tvrdí, že mělo být uloženo prověření změn využití území.

K tomu Nejvyšší správní soud z obsahu podkladů neshledal, že by při zpracování a projednání návrhu předmětného opatření obecné povahy došlo k opomenutí přezkumu souladu územního plánu se stavebními předpisy. Pokud stěžovatel poukazuje na skutečnost, že přestože Krajský úřad Zlín stanoviskem ze dne 22. 8. 2007 požaduje koncept vyhodnocení vlivu na životní prostředí, jednotlivé pozemky zkoumány nebyly, tady je Nejvyšší správní soud toho názoru, že stěžovatel dané konstatování tzv. vytrhuje ze souvislostí, neboť již z dřívějších podkladů vyplývá, že původní stanovisko bylo revidováno stanoviskem Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 14. 1. 2008, jímž krajský úřad zcela upustil od nutnosti posoudit územní plán z hlediska vlivu na životní prostředí.

Dále navrhovatel v kasační stížnosti uvádí, že návrh územního plánu je pro něj nepřezkoumatelný, jelikož mu nebyl v době jeho sestavení zodpovězen jeho dopis ze dne 9. 12. 2011, což pak vedlo k jeho znevýhodnění. Tvrzená nepřezkoumatelnost se přitom vztahuje k rozhodnutí o námitkách navrhovatele.

Pro posouzení přezkoumatelnosti napadeného územního plánu považuje Nejvyšší správní soud, a to shodně se soudem krajským, za rozhodující, zda územní plán v testu přezkoumatelnosti ob stojí jak co do srozumitelnosti, tak co do dostatku důvodů. A tady je Nejvyšší správní soud toho názoru, že v obou těchto směrech je napadený

pokračování

územní plán v takto přezkoumávané části, tj. rozhodnutí o námitkách stěžovatele, plně přezkoumatelný, neb je nejen srozumitelný, ale dále je v něm současně také náležitě odůvodněno, proč nebyly pozemky navrhovatele do zastavěného území zařazen. Podstatou problému v tomto směru zřejmě je, že s uvedeným odůvodněním stěžovatel nesouhlasí. Nutno dodat, že byť je předmětné vypořádání námítky, resp. námitek, stěžovatele ze dne 9.12. 2011 (dle založené písemnosti je tato datována navrhovatelem 12. 12. 2011, nicméně její přijetí podatelnu MěÚ Luhačovice je opatřeno datem 9. 12. 2011) v předmětném odůvodnění daného opatření obecné povahy ze dne 12. 3. 2012 rozsahem stručné (viz příloha č. 7, námitka č. 2), po stránce obsahové i podle názoru Nejvyššího správního soudu v testu přezkoumatelnosti ob stojí.

Námitku nepřezkoumatelnosti stěžovatel dále spojuje také s nezohledněním předepsaného průzkumu v souladu se stavebními předpisy. Již v replice se zabývá otázkou „komunikace“, sporným pojmem proluky, dále na okraj zmiňuje názor architektů převládající v německé judikatuře, který preferuje souvislou frontu zástavby namísto zástavby rozdrobené. Soud nebral v úvahu charakteristiku dotčených pozemků a 18 změn, které navrhovatel vyznačil. K tomu stěžovatel ještě v replice k vyjádření odpůrce ke kasační stížnosti dodal, že zastavění podél komunikace či v související blízkosti může způsobit právě předmětný hluk a pach, o který se musí vlastníci přilehlých pozemků dělit.

K této námitce, resp. k těmto námitkám, Nejvyšší správní soud souhrnně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012 - 27, v němž se s převážnou většinou z nich již Nejvyšší správní soud náležitě vypořádal, a krajský soud v nyní napadeném rozsudku také z tohoto vypořádání důsledně vyšel. Stěžovatel tak jen opakuje to, k čemu již jak Nejvyšší správní soud, tak krajský soud, v této jeho věci vyslovily shodné závazné právní názory, které stěžovatel nadále toliko nehodlá akceptovat. Nejvyšší správní soud ani nyní na těchto závěrech nepovažuje za nutné nic měnit, a proto je opakovaně (nyní již potřetí) znovu nevyargumentována, nýbrž na jejich předchozí vyložení a odůvodnění spíše jen odkazuje.

Novou je v tomto směru toliko námitka uplatněná jako reakce na vyjádření odpůrce ke kasační stížnosti, a to ohledně toho, že uvažovaným zastavěním stavbami jiných vlastníků podél komunikace či v související blízkosti může být navrhovatel krácen předmětným hlukem a pachem, o který se musí vlastníci přilehlých pozemků dělit. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené námitka v předchozím řízení uplatněna nebyla, je takto prezentována v dané replice poprvé, a proto k ní jako k nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přihlížet nemůže. Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že v této námitce se snad nejvýrazněji projevuje nepřehlednutelná rozpolcenost stěžovatele, resp. jeho námitek, když dílem rozporuje, že pokud byly do zastavěného území zahrnuty pozemky jiných vlastníků, měly tam být zahrnuty i pozemky jeho, zatímco dále naopak dílem rozporuje, že nebyly-li zahrnuty do zastavěného území pozemky jeho, nemají být takto zahrnuty ani pozemky jiné, neb on bude krácen na svých právech větším hlukem a pachem z přilehlé komunikace.

Stěžovatel se dále v rámci uplatněných kasačních námitek také dovolává toho, že již dříve se Nejvyšší správní soud vyslovil v jeho prospěch v otázce, zda byl ve stejné nebo obdobné pozici jako ostatní vlastníci pozemků.

Tady má stěžovatel nepochybně na mysli rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012 - 27, jímž tento soud rozhodoval o kasační stížnosti stěžovatele proti prvnímu rozsudku krajského soudu v řadě v této věci. Z obsahu odůvodnění označeného rozsudku však Nejvyšší správní soud neshledává tentýž závěr, jaký nyní učinil stěžovatel. Právě naopak. Po velmi podrobném odůvodnění, na které lze odkázat, Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že „ačkoli se předmětné nemovitosti nacházejí v oblasti, kde některé pozemky byly do zastavěného území v souladu se stavebním zákonem zařazeny, jsou ve zcela jiné skutkové a právní situaci“ (viz bod 36 citovaného rozsudku).

Dále stěžovatel namítal diskriminaci, neproporcionálnost a také to, že nebylo naplněno jeho legitimní očekávání, a to vše ve spojení s porušením zásady rovnosti garantované Listinou základních práv a svobod. Ve spojení s tím se dovolával toho, že krajský soud chybně vyložil § 2 odst. 4 správního řádu, s modifikací § 18 a § 19 stavebního zákona.

Jak Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012 - 27, stejně jako z obsahu nyní napadeného rozsudku krajského soudu, i tyto všechny otázky byly již předmětem náležitého posuzování a soudních rozhodnutí s negativním závěrem pro stěžovatele. Z nyní podané kasační stížnosti přitom nevyplývá žádná stěžovatelova argumentace, která by byla způsobilá, předchozí právní závěry k daným otázkám jakkoliv zpochybnit. Tak jmenovitě po rozsáhlém rozboru a s obšírnou argumentací Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku již vyvodil, že předmětné nemovitosti stěžovatele nesplňují podmínky pro jejich zařazení do zastavěného území podle ustanovení § 58 odst. 2 stavebního zákona a v takovém případě naopak nelze hovořit o jakékoli diskriminaci navrhovatele ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu (body 35 a 36 citovaného rozsudku). K otázce tvrzené neproporcionálnosti a nenaplnění legitimního očekávání Nejvyšší správní soud (již) rovněž v citovaném rozsudku uzavřel, že taktéž „nemůže přisvědčit tomu, že by napadený územní plán nebyl ve vztahu k předmětným nemovitostem proporcionální. To odůvodnil zejména tím, že z předchozího územního plánu a rovněž ze shodných tvrzení účastníků řízení vyplynulo, že předmětné pozemky nikdy nebyly zařazeny do zastavěného území. Ponechání statu quo, aniž by došlo k nějaké podstatné změně v řešeném území nebo v příslušné právní úpravě, nemůže podle názoru Nejvyššího správního soudu být neproporcionální (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120), protože se do práv navrhovatele novým způsobem jakkoli nezasahuje, nebo v rozporu s legitimním očekáváním navrhovatele, protože na zařazení pozemku do určité kategorie podle představ jeho vlastníka, jestliže nejsou splněny příslušné zákonné podmínky, není právní nárok (k tomu potom odkázal na svoji početnou judikaturu)“ - (viz bod 37 citovaného rozsudku).

Pokud jde o výklad § 2 odst. 4 správního řádu, s modifikací § 18 a § 19 stavebního zákona provedený krajským soudem, k tomu Nejvyšší správní soud po přezkoumání

pokračování

napadeného rozsudku uvádí, že krajský soud v podstatě převzal výklad těchto ustanovení z opakovaně připomínaného a citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 Aos 2/2012 - 27, s nímž se Nejvyšší správní soud i nyní nadále ztotožňuje. Jmenovitě se tak v obou dotčených rozsudcích, tj. jak v uváděném rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak i v nyní napadeném rozsudku uvádí: „Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu použitelného pro řízení o opatření obecné povahy podle ustanovení § 174 odst. 1 správního řádu platí, že *„správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“* Tato obecná zásada správního řízení je však modifikována speciálními zásadami a cíli územního plánování vymezenými v ustanoveních § 18 a 19 stavebního zákona a samotnou povahou daného řízení, neboť na rozdíl od správního řízení, v němž se rozhoduje o konkrétní věci konkrétního subjektu, se v případě opatření obecné povahy jedná sice o akt s konkrétně určeným předmětem, ale s obecně vymezeným okruhem adresátů. Pořizovatel územního plánu proto musí chránit veřejný zájem ve všech jeho možných souvislostech a dbát ochrany jednotlivých soukromých zájmů, které však nezřídka bývají v rozporu nejen mezi sebou, ale i s veřejným zájmem. Jak bylo výše Nejvyšším správním soudem ozřejmeno, při přijímání opatření obecné povahy (zde územního plánu) vyhovění zájmu jedné osoby (jednoho vlastníka pozemků) znamená zásah do práv jiné osoby (jiného vlastníka pozemků). Vyhovění požadavku jednoho subjektu však samo o sobě nemůže znamenat vznik nedůvodné diskriminace třetích osob, neboť vždy je nutné zvážit komplexnost a složitost vztahů řešených opatřeními obecné povahy (zde územním plánem) a danou skutkovou situaci.“

S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud nemohl shledat, a tedy a ani neshledal, při přezkoumání nyní napadeného rozsudku ani tyto posledně uváděné kasační námitky důvodné.

Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a právními závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, stejně jako s hodnocením a právními závěry v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže stěžovatelské věci. Současně s ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu (stejně jako značnou podrobnost a obsažnost odůvodnění připomínaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Aos 2/2012 - 27 ze dne 19. 12. 2012) ve spojení s tím, že nyní posuzované kasační námitky jsou v podstatě opakováním námitek žalobních (a v podstatné míře i žalobních námitek z předchozího soudního řízení v téže věci), Nejvyšší správní soud ještě dále odkazuje pro dokreslení hodnocení věci v jednotlivých podrobnostech také na autentický text odůvodnění obou uváděných rozhodnutí, který je účastníkům řízení znám.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud věc posoudil jak věcně správně, tak i zcela v souladu se zákonem. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. vyhodnotil jako nedůvodnou a zamítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení

nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Uvádí-li odpůrce, že úkony v tomto soudním řízení pro něj nepředstavují běžnou administrativní činnost, kromě řízení o přezkumu aktuálního územního plánu se nikdy nezúčastnil podobného řízení, zaměstnanci odpůrce nemají v této oblasti vzdělání ani potřebné zkušenosti a proto musí využít služeb advokáta, k tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že toto nemůže akceptovat. Judikatura správních soudů se ustálila na závěru, že k důvodně vynaloženým nákladům většiny správních orgánů nelze řadit náklady jejich zastoupení advokátem, neboť schopnost a povinnost hájit vlastní názor v soudním řízení je integrální součástí řádného výkonu veřejné správy.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu